

ГОЛОС України

Влада — Радам!

Газета Верховної Ради Української РСР

◆ № 20 ◆ Середа, 30 січня 1991 року ◆

Ціна 10 коп.

СКІЛЬКИ ІХ, НАШИХ СПІВВІТЧИЗНИКІВ, ЖИВУТЬ ЗА МЕЖАМИ РЕСПУБЛІКИ? МИ ТІЛЬКИ-НО ПОЧИНАЄМО УСВІДОМАЮВАТИ, ЩО СЬОГОДНІ НАМ КОНЧЕ НЕОБХІДНИЙ ЖИВИЙ ОРГАНІЗМНИЙ ЗВ'ЯЗОК ІЗ СВОЇМИ ЗЕМЛЯКАМИ, ЯКІ З ТИХ ЧИ ІНШИХ ПРИЧИН ПОКИНУЛИ БАТЬКІВЩИНУ. АЛЕ НЕ ЗАБУЛИ, НЕ ЗРЕКАЄСЯ ІІ, ПОНЕСЛИ В СВІТІ ВЕЛИЧНЕ І ПРЕКРАСНЕ СЛОВО — УКРАЇНА. ЧИТАЙТЕ — на 12—13 СТОРІНКАХ).

ПОСТАНОВА

ПРЕЗИДИ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

Про організацію і заходи щодо забезпечення проведення на території Української РСР всесоюзного референдуму 17 березня 1991 року

У зв'язку з прийняттям Верховною Радою СРСР 16 січня 1991 року постанови «Про організацію і заходи щодо забезпечення проведення референдуму СРСР у питаннях про збереження Союзу Радянських Соціалістичних Республік» Президія Верховної Ради Української РСР постановляє:

1. Комісії з питань державного суверенітету, міжреспубліканських і міжнародних відносин, у питаннях законодавства і законності внести на розгляд третьої сесії Верховної Ради Української РСР питання щодо змісту бюлетенів для загального голосування на всеукраїнському референдумі на території Української РСР 17 березня 1991 року.

2. Радам народних депутатів республіки здійснити заходи щодо організації і проведення на території Української РСР всесоюзного референдуму.

Заходи щодо проведення всесоюзного референдуму на території Української РСР затвердити.

3. Встановити, що відповідно до статей 17 і 18 Закону СРСР «Про всенародне голосування (референдум СРСР)» повноваження Центральної республіканської комісії референдуму СРСР здійснює Центральна виборча комісія по виборам народних депутатів Української РСР.

Доручити Комісії у питаннях діяльності Рад народних депутатів, розвитку місцевого самоврядування внести на третю сесію Верховної Ради Української РСР пропозиції про зміну у складі Центральної виборчої комісії по виборах народних депутатів Української РСР.

4. Відповідно до постанови

Центральної республіканської комісії референдуму СРСР про утворення округів для проведення голосування на референдумі доручити обласним, Київській і Севастопольській міським Радам народних депутатів або їх виконавчим комітетам вирішити питання про обрання комісії по проведенню референдуму СРСР.

5. Районами, міськими (крім міст районного підпорядкування), районними у містах Радам народних депутатів або їх виконавчим комітетам утворити дільниці і дільничні комісії референдуму СРСР у порядку, встановленому Законом СРСР «Про вибори народних депутатів СРСР».

6. Місцевим Радам народних депутатів, їх виконавчим, розпорядчим та правоохоронним органам забезпечити в суворій відповідності до законодавства про референдум СРСР гарантії вільного волевиявлення громадян у питаннях, що виносяться на референдум, виключити можливість справляння на громадян будь-якого неправомірного впливу, який перешкоджає здійсненню ними права на участь у референдумі та волевиявлення.

7. Секретаріату Верховної Ради Української РСР у триденний строк вирішити питання про приміщення для роботи апарату Центральної республіканської комісії референдуму СРСР та укомплектування апарату за рахунок працівників Секретаріату Верховної Ради Української РСР.

Голова Верховної Ради Української РСР
Л. КРАВЧУК

м. Київ,
28 січня 1991 року.

Про відкриття третьої сесії Верховної Ради Української РСР дванадцатого скликання

Відкриття третьої сесії Верховної Ради Української РСР дванадцатого скликання відбувся 1 лютого 1991 року о 10-й годині ранку в сесійному залі Верховної Ради Української РСР, вул. Кірова, 5.

До відома народних депутатів Української РСР

Регістрація народних депутатів Української РСР, які прибули на третю сесію, проводиться 30 та 31 січня 1991 року з 9-ї до 19-ї години у будинку Верховної Ради Української РСР, вул. Кірова, 5. Вхід з 2-го під'їзду, телефон 293-06-79.

Основи законодавства Союзу РСР і республік про зайнятість населення

ГОЛОС України

Газета Верховної Ради
Української РСРГоловний редактор
Сергій
ПРАВДЕНКО

Редакція:

Олександр БІЛИК
заступник редактора
Анатолій ГОРЛОВ
заступник редактора
Олександр
ЕМЕЛЬЯНОВ
член-кореспондент
АН УРСРВолодимир
КРАСНОДЕМСКИЙЛеонід
САМОЙЛЕНКО
заступник редактораБорис
СИДОРЕНКО
заступник редактораАнатолій
СОЛОНСКИЙ
Віталій СУДЯ
відповідальний
секретарЗасобник —
Вервона Рада
Української РСР.Адреса редакції:
УРСР, 252047Хви-47, ул. Мислострова,
Рухомі не рахуються і
не повертаються.Думки авторів
публікуються у газеті
України на завади
збігаються з точкою
зору редакції.Індекс 60955.
Тираж 165.450.
Переводна ціна
на рік 19 крб. 80 коп.Газета виходить
5 разів на тиждень.
У вівторок —
на 8 сторінок,
середа, четвер,
п'ятниця та субота
на 16 сторінок.

УВАГА!

У зв'язку
з технологією випуску
газети друкується
(9-16 стор.) колоночно
4 і 5 сторінок.

Це законодавство визначає правові засади організації основної зайнятості населення в умовах ринкової економіки і рівноправності різних форм власності, а також гарантії з боку держави в реалізації права громадян на працю.

Розділ I.

Загальні положення

Стаття 1. Зайнятість громадян

1. Зайнятість — це діяльність громадян, яка не суперечить Конституції СРСР, конституціїм республік, прав і законів громадян, їх власних і суспільних потреб і, як правило, дає їм заробіток (трудовий дохід).

Громадянам належить винятково право розпоряджатися своїми здібностями до виробничої і творчої праці і здійснювати будь-яку не заборонену законодавством діяльність, в тому числі і не пов'язану з виконанням оплачуваної роботи (включаючи діяльність, віднесену до домашнього господарства, навчання з відірвання від виробництва, громадської діяльності). Адміністративний примус до праці в будь-якій формі не допускається, за винятком випадків, передбачених законодавством Союзу РСР і республік. Добровільна незайнятість громадян не може бути основою для їх притягнення до адміністративної, кримінальної чи іншої відповідальності.

Держава забезпечує проведення політики сприяння пошуків, продуктивної і вільної роботи зайнятості, сприяє їм на створення умов для реалізації права громадян на працю.

2. До зайнятості населення відносять як працюють за наймом, в тому числі як виконують роботу за винагороду проплатою повного або неповного робочого дня (тижня), а також мають оплачувану роботу, підтверджену відповідним договором (повним, частковим, угодою), але тимчасово відсутні у зв'язку з хворобою, відпусткою, страйком, тимчасовим зупиненням виробництва.

Громадяни, які самостійно забезпечують себе роботою, включаючи підприємців, осіб, зайнятих індивідуальною трудовою діяльністю, членів виробничих кооперативів, фермерів та членів їх родин, що беруть участь у виробництві,

громадяни, обрані, призначені або затверджені на оплачувану посаду: військовослужбовці, які проходять службу в Збройних Силах, прикордонників, внутрішніх і зовнішніх військ, охорону державної безпеки і внутрішніх справ, працівників громадської служби крими, які тимчасово перебувають на території країни і виконують функції, не пов'язані з забезпеченням цілісності поселень і міст.

3. Законодавством республік можуть передбачатися інші категорії зайнятості населення.

Стаття 2. Безробіття

Безробітними визнаються громадяни, які призначені на призначеному віці, які з причини, що не залежать від них, не мають роботи в зарплату (трудовий дохід), встановленої в державній службі зайнятості як особи, що шукають роботу, здаті і готові працювати і яких це служби не зробила пропозиції підходної роботи.

У разі неможливості на

дання підходної роботи безробітному може бути запропоновано пройти професійну підготовку чи перепідготовку, підвищити свою кваліфікацію.

Порядок реєстрації громадян як безробітних визначається законодавством Союзу РСР і республік з урахуванням цих Основ.

Стаття 3. Підхожа робота

1. Для громадян, які прагнуть роботу і заробіток (трудовий дохід), підхожою вважається робота, що відповідає їхній професійній підготовці, вreirovу вік, трудовий стаж і досвід до більшості спеціальностей, транспортні засоби доступності нового робочого місця.

Підхожою не може вважатися робота, якщо: а) вона не відповідає віку, стану, до жителів та інших умов проживання меши сприяють, ніж ті, які працівник має до завершення в службі зайнятості.

значно віддалена від постійного місця проживання; б) вона не відповідає рівню оплати, за даною спеціальністю (професією) і в даній місцевості; в) вона не відповідає нормам надання їм не обтяжувати працівників причинами, зокрема особистим, або сімейним становищем трудящого.

2. Після закінчення початкового періоду безробіття в разі неможливості знайти державною службою зайнятості (спеціальністю) підхожою може вважатися робота, що потребує зміни професії (спеціальності), як правило, зокладаючи з урахуванням здібностей громадянина, його сил, колишнього досвіду і доступних йому засобів навчання.

3. Для осіб, які вперше шукають роботу, не мають професії (спеціальності), підхожою може вважатися робота, що вимагає попередньої професійної підготовки, а в випадку неможливості надання — інша оплачувана робота (включаючи роботу тимчасового характеру), з урахуванням вікості та інших особливостей громадян і їхнє врахування вимоги законодавства про працю.

4. Законодавством республік, рішечим місцеві Рад народних депутатів можуть встановлюватися й інші критерії підходної роботи, які посилюють соціальну захищеність трудящих.

Стаття 4. Основні принципи державної політики в галузі зайнятості населення

Державна політика в сфері зайнятості населення ґрунтується на таких принципах: забезпечення рівних можливостей усім громадянам СРСР незалежно від раси, статі, ставлення до релігії, адміністративних, національних і соціального становища в реалізації права на працю і вільний вибір зайнятості;

підтримання трудової ініціативи громадян, сприяння і заохочення у розвитку їх здібностей до продуктивної і творчої праці, яка забезпечує трудящим гідні умови зайнятості, праці та життя, добродійності праці, відповідно до якої зайнятості ґрунтується на вільному волевиявленні громадян, активне сприяння зайнятості і забезпечення безробітності;

забезпечення соціального захисту в галузі зайнятості, проведення спеціальних заходів, що сприяють зайнятості громадян, які знамають труднощі у пошуку роботи.

посилення самостійності республік, місцевих Рад народних депутатів і інших органів зайнятості населення, централізованих заходів щодо розв'язання найважливіших проблем зайнятості;

координація діяльності у сфері зайнятості з іншими напрямками економічної і соціальної політики, включаючи соціальне забезпечення, зростання і розподіл доходів, запобігання інфляції;

участь професійних спілок, асоціацій (союзів) роботодавців у розробці, реалізації та контролі за виконанням заходів щодо забезпечення зайнятості у взаємодії з органами державного управління; міжнародне співробітництво у розв'язанні проблем зайнятості населення, включаючи професійну діяльність радянських громадян за рубежом і трудову діяльність іноземних громадян у країні.

Стаття 5. Державні гарантії права на працю

1. Державна гарантія громадянам СРСР: а) безплатну загальноосвітню і професійну підготовку, а також перепідготовку. Порядок їх забезпечення визначається законодавством Союзу РСР і республік;

б) особисту роботу згідно з потребами; а) безплатне сприяння у підборі підходної роботи і працевлаштуванні; в) надання їм до покінчення зайнятості, професійної підготовки і освіти;

г) захист від будь-яких форм дискримінації і забезпечення всім трудящимся рівності можливостей у зайнятості і роботі; в) надання їм умов зайнятості і праці;

д) надання підходної роботи на період не менше трьох років раніше звільнення від підприємств, установ, організацій молодим спеціалістам — випускникам державних навчальних закладів;

е) компенсацію відповідно до діючого законодавства матеріальних затрат у зв'язку з направленням на роботу в інші місцевості;

ж) можливість укладення строкових трудових договорів з участю в оплачуванні громадських робіт, які організуються з урахуванням вікових та інших особливостей громадян.

2. Державні органи забезпечують публікацію статистичних даних та інформаційних матеріалів про пропозиції і попит на роботу, можливість професійної підготовки і перепідготовки, професійної орієнтації і соціально-трудової ревілітації.

Стаття 6. Додаткові гарантії зайнятості для окремих категорій населення

1. Держава забезпечує додаткові гарантії зайнятості громадянам, які потребують соціального захисту і знамають труднощі у пошуку роботи, в тому числі: пеніонери, одиноким і багатодітним батькам, що виховують неповнолітніх дітей, дітей-інвалідів, осіб перенесених війну, воєнн-інтеракціоністів, інвалідів, осіб, які тривалий час не мають роботи, осіб, звільнених з установ, що виконують покарання або здійснюють примусове лікування за рішеннями суду, у подальшому — осіб, які потребують соціального захисту, шляхом створення додаткових робочих місць і спеціальних підприємств, виключаючи підприємства для

праці інвалідів, організацію спеціальних програм навчання та інших заходів.

Крім віднесення громадян до тієї чи іншої з названих груп визначаються законодавством республік і Рад народних депутатів відповідно до діючого законодавства за рахунок власних коштів, наслідок податків і інших джерел можуть встановлювати підприємства, установи і організації мінімальну кількість спеціальних робочих місць для призначення на роботу зазначених груп громадян.

2. Законодавством республік можуть передбачатися за рахунок коштів цих республік додаткові гарантії громадянам, зайнятим на підприємствах, установах, організаціях, які підлягають ліквідації (реорганізації) у зв'язку із заходами щодо поліпшення економічної ситуації, наслідок результатів стихійного лиха і банкрутств.

Стаття 7. Законодавство про зайнятості

1. Відносини в сфері зайнятості регулюються цими Основами, законодавством про працю та іншими актами Союзу РСР і республік, які видаються відповідно до них, а також колективними угод.

2. Законодавством про зайнятості поширюється також на іноземних громадян і осіб без громадянства, які постійно проживають в СРСР, як що інше не випливає з актів законодавства Союзу РСР і республік.

3. Основами і законодавством визначаються з участю республік основні принципи державної політики в галузі зайнятості населення, координація діяльності республік у питаннях зайнятості населення, укладення з ними угод, розробка і виконання програм у цих галузях;

визначення мінімальних обов'язків для всіх республік нормативів соціальної і економічної захисту громадян незалежно від місця проживання;

2. Республіки викрішують у повному обсязі питання, пов'язані з розробкою і здійсненням політики зайнятості населення на їх території і забезпеченням прав громадян, передбачених цими Основами та іншими актами законодавства.

Законодавством республік, а також колективними договорами (угодами) можуть передбачатися інші, такі, що не суперечать цим Основам, умови і порядок виплати допомоги за безробіттям, надання підходної роботи, які посилюють соціальну захищеність трудящих, включаючи надання грошових виплат і збільшення розмірів допомоги, а також стипендії у період навчання (виплати за працю на оплачуванні громадських робіт) за рахунок власних коштів республік.

Розділ II.

Права громадян СРСР на забезпечення зайнятості

Стаття 9. Право громадян на працевлаштування

Громадяни мають право на вільний вибір місця роботи шляхом прямого звернення на підприємства, в установи,

(Продовження на 3-й стор.)

(Продовження на 6-й стор.)

«ПОВЕРНУСЯ НА УКРАЇНУ»

РИМ. (Кор. ІТАС Сервіс). Старий Гнава уніатської Української католицької церкви (УКЦ), який арештований в Україні, повідомив, що з 10 по 10 жовтня в Римі відбулися єпископський синод УКЦ.

Головним питанням, що обговорювалися під час синоду, ставилися питання ієрархії церкви, наступний візит Любечського синоду на Україну.

Важливо, що цей синод мав велике значення для майбуття Української католицької церкви і був останнім синодом, що проводиться за кордоном. Гадаю, наступний синод відбувається в Львові.

Відвіди преси уніатської Української католицької церкви (УКЦ) розпочалися також офіційне повідомлення, що 30 березня 1991 року розпочається візит глави УКЦ на Україну. Перебачається, що 31 березня кардинал, який упродовж 52 років пропонує за кордоном, проведе богослужіння у львівському соборі св. Георгія. Потім він здійснить пасторальну поїздку по різних містах України, відвідає Києв, Тернопіль, Івано-Франківськ та Ужгород.

Цієї справи про повернення на Україну. Вже тутісять років діти від цієї церкви. Таким чином, глава Української католицької церкви справді повернувся до своєї рідщини, запевняє Любечський синод. Настав час відновити український єпископський синод у Львові і нормувати життя католицької церкви на Україні, відзначив він.

БОМБИ НАД ПРИП'ЯТТЮ

Репортаж

Рівно о 14 годині 30 хвилин, у середу, 25 січня наш військовий вертоліт Мі-8 влітає в повітря і виїжджає на північний захід. Щобно відлетіти, були не такі напружені дієти. А зараз усе земля вилує, як на догоду: заросли деревами і чагарниками, боскоїм жовтим нагарилом Чорнобиль, біла церква з золотими банями, круглий тавматичний і високим обеліс на братській могилі солдатів... А далі — луки, ліс, поле, круглі бляди озер з блискучою кригою.

Незадовго через ілюмінатори з лівого боку вертоліта ми побачили і «саркофаг» з червоно-білою трубою. Прямі під нами викинули немерзачий став-охолоджувач, а далі — і ступа кригою річка Прип'ять. Різко розвернувшись гвинтокрил машини, пілот повів її над руслом річки вниз по течії. І всі, хто був у вертоліті, припинили дивитися на «У» — це заступник генерального директора НВО «Пріп'ять» А. Горюнов, заступник начальника інженерного бюро об'єднання С. Казіков, начальник Чорнобильської ділянки експлуатації водопостачання І. Панасевич, начальник лабораторії українського НДІ гідрометеорології О. Войничев, представники від штабу Київського військового округу та Управління внутрішніх справ Київського обласного управління. Ме-та цього польоту — значення на річці Прип'ять крижаних затворів і бомбардування їх з повітря.

Суть тут ось у чому. Че-

рез різне похолодання в гирлі Прип'яті спучилися багато криги і це створило загрозу затоплення заплави річки, яка дуже забруднена радіонуклідами. І як наслідок, змивання всієї бруду в Київське море. Щоб цього не трапалося, Надзвичайна комісія при Раді Міністрів УРСР дала розпорядження командувачу КВОО зруйнувати крижаних затворів вогнемих засобами...

Першу зону підлоти води спеціалісти виявили під час цього польоту наприкінці міста Прип'яті. Але склади були тут. І це створювало проблему: дуже близько будинки і дубля става-охолоджувач. Друга зона підлоти води Чорнобиль, саме з тому місці, де річку перетинає високовольтна лінія електропередач. Бомбардувати ці крижаних затворів не можна: дуже близько будинки і дубля става-охолоджувач. Третя зона підлоти води Чорнобиль, саме з тому місці, де річку перетинає високовольтна лінія електропередач. Бомбардувати ці крижаних затворів не можна: дуже близько будинки і дубля става-охолоджувач. Четверта зона підлоти води Чорнобиль, саме з тому місці, де річку перетинає високовольтна лінія електропередач. Бомбардувати ці крижаних затворів не можна: дуже близько будинки і дубля става-охолоджувач.

Значення на мінімуму існують, наш вертоліт — прямо над торосами. Вогнемих засобів немає, через лок на фарватер запалив димові шапки. Вони — орієнтир для тих двох бокових вертолітів, які, ніби дітні, невідступно йдуть за нами. І як тільки наш вертоліт відлітає на безпечну відстань, обидві машини нече див хвиля, шпиль на щіль. Ось від першого вертоліта

відлітає три чорні дятки і, долетівши до білої криги, зникає під нею. «Раз, два, три» — пошуки відразу ж, на секунду. Скажіть «чотири» не вистить, бо з-під криги вдарили три чорних фонтани. Знову три бомби — і це, ще і ще. Двадцять висім спалаху ополоників нахмурили в після «близько» вертоліта. Але крижаних полів, на який, замирилися на місці, являюся самі: «А зараз було заспокоєно і для боротьби з крижаними затворами важкі 120-літрові авіабомби? Аж до цього підняли з дня багатого родючого мунд і теж річки понесла його в Київське море». І віншо, мабуть, як у тієї прип'яті: «Вітак від новка, а втупався у болоті».

Через день з Білої Церкви в Чорнобильську зону прибули військові мініотоміети: вони мали завдання зруйнувати млини крижаних затворів на Прип'яті в районі села Паршів. Але після обльоту великого крижаних полів військові спеціалісти дійшли висновку, що зруйнування затворів за допомогою мініотоміетів — неможливо. Потрібно криголам. Але де його взяти, ніхто не знав...

Отже, знову повторення старої історії: халасом за роботу тільки тоді, коли виникає небезпека. Виходить, за чотирі роки після аварії ми мало чого навчилися...

Микола ХРІЩО,
кореспондент газети
«Вісник Чорнобиль»
Чорнобиль.

ЗАСНОВАНО ДЕМОКРАТИЧНИЙ КОНГРЕС

В Харкові пройшла установча конференція демократичного конгресу. В ній брали участь представники більш як 40 партій і громадсько-політичних рухів Радіської Федерації, України, Білорусії, Казахстану, Азербайджану, Вірменії, республіки Прибалтики. Вони обговорили два основних питання: про заснування демократичного конгресу і створення співдружності суверенних держав.

У заяві заснованого тут демократичного конгресу він проголошується коаліцією незалежних партій і рухів ополчення демократичної, ліберальної та загальнодемократичної орієнтації. Організації, які входять до нього, ставлять перелік завдань: проведення спільних політичних акцій, взаємодія в розв'язанні спільних актуальних завдань, формування громадської думки з метою захисту демократії, громадянського миру, протидії розпадові міжнародного ворожнечі.

У відомості промов зачула гостра критика на адресу ЦК КПРС, союзного уряду.

Кор. Укрінформ.

НЕ ПОСПІШАЙ ВИСНОВУВАТИ

Що турбує

Люди не заборонили мислити. Кожний з нас має в цей перемислений інформаційний час власні погляди на події і факти, в якому б кутку планети вони не відбувалися. Очевидно, на злиттві думок, їх співставленні та узгодженні має народжуватися взаємоприняті рішення. Політизація позицій ще ніколи не приводила до добра. Тому я викликаю погляд поспішності і різкість з якими колись в різних регіонах нашої країни і на Україні аналізувати ситуацію в Прибалтиці. Поїзд у Відені, здається, утримав володу у суспільстві. Приблизько, які підтримують

різні сили в Литві, вистачає. І лише в одному супереченні сходяться: армія не мала права втручатися у конфлікт. Що вірно, то вірно. Але тоді і будь-якому іншому треба бути надзвичайно обережним у своїх висновках і пропозиціях. У міжнародних конфліктах, а саме такою відносно мають погляд у Литві, так само як і в смейних війнах, надзвичайно важко визначити правоту. Тим більше нещодавно шукати винного. Звичайно, можна пригадати людські гріха під танками. Це горе. Це

осторога. Але не варто не помічати, що обидві загрози літального прем'єра Казімері. Присунення за допомогою до мідії і наступний її відліт за кордон — теж факт. Тому не варто нам за сотні кілометрів від місця подій давати списки відстоюючи ту чи іншу точку зору. Бо наші перебування в Литві, не завдяки цьому знайти вірно тонамальності. Сьогодні союзна промисловість робить спробу з'ясувати справу на основі Закону. Але її представники нашоюдумались на потуге хл

троспективні засадних обов'язування, правді і вигаді і вже тепер змушені захищати, що виникла ситуація і віднести знати швидко. Читай може запитати: то що ж робити? Сидіти і чекати, поки все так само собою скінчиться? Може, й так. Але краще спрямувати енергію не на розв'язання пристрастей, а на зближення сторін, на пошук компромісу. Треба додуматися зламати бар'єри і спокійно спільно розв'язувати ситуацію.

Сьогодні Литва, Латвія, Естонія — батьківщина всіх, хто там мешкає. І ми їм рівні.

Анатолій ФЕДОРОВ.

Цитата дня

За повідомленнями Лівського радіо, американські супутники-шпигуни не помітили ніяких пожеж на забороні Богот та подіями кутачок Якуті та Сибіру. На зниклих, зроблених із космосу, аніж, як тисячі солдатів-будівельників, термінові записували набування з віком 50-х етнічних тибетців, поважають дані бар'єра.

«Спортивна газета», 24 січня 1991 року.

ПРИП'ЯТТЮ

ж
ання в гир-
лося бага-
творило за-
палани річ-
рудна ра-
наслідок,
бруд у
Щоб цього
Надзвичай-
Міністрів
урядження
ВО зруйну-
торні вогне-

дпору води
під час
проти міс-
скидати
не мож-
будинки і
олоджувача.
у навпроти
тому міс-
етинає ви-
електро-
увати ці
ж не мож-
жуть пере-
і тільки в
ного села
Уж вла-
можна за-
для зруйну-
ваторів.

мінімальну
міт — пря-
Бортінже-
дає через
запалени
они — орі-
ою бойових
дві ті-
дуть за на-
ш вертоліт
печу від-
чинни, на-
на цілі.
вертольота

відірвалися три чорні п'ятки і, долетівши до білої крини, зникли під нею. «Раз, два, три», — подумки відраховував я секунди. Сказати «чотирь» не встиг, бо з-під крини вдарили три чорних фонтани. Знову три бомби — і знову три вибухи. А потім — ще, ще і ще... Двадцять вісім свіжих ополоників нарахував я після «атак» двох вертольотів. Але крижане поле, на жаль, залишилося на місці. І виник сумнів: «А чи варто було застосовувати для боротьби з крижаними заторами важкі 120-кілограмові авіабомби? Адже вони підняли з дна багато радіоактивного мулу і течія річки понесла його в Київське море». І вишло, мабуть, так, як у тій приказці «Втік від вовка, а втопився у болоті».

Через день з Вілої Церкви в Чорнобильську зону прибули військові мінометники: вони мали завдання зруйнувати мінами крижаний затор на Прип'яті в районі села Паришів. Але після обльоту великого крижаного поля військові спеціалісти дійшли висновку, що зруйнувати затор за допомогою мінометів — неможливо. Потрібен криголам. Але де його взяти, ніхто не знав...

Отже, знову мовторєкня старої історії: хапасаємо за роботу тільки тоді, коли виникає небезпека. Виходить, за чотири роки після аварії ми мало чого навчилися...

Микола ХРІЄНКО,
кореспондент газети
«Вестник Чернобыля».
Чорнобиль.

АЙ ВИСНОВУВАТИ

Що турбує

вистає.
суперечни-
я не мала
у конф-
то вірно.
ому ікшо-
надзвичайно
їх виснов-
У міжна-
іктах, а са-
мають по-
само як і
ах, надзви-
начити пра-
небезпечно
Звичайно,
людські ті-
Це горе. Це

осторога. Але не варто не помічати й озброєні загони охорони Краю. Звернення колишнього прем'єра Казимєра Прунскене за допомогою до міліції і наступний її від'їзд за кордон — теж факт. Тому не варто нам за сотні кілометрів від місця події ламати списи, відстоюючи ту чи іншу точку зору. Бо навіть перебуваючи в Литві, не завжди можна знайти вірну тональність. Сьогодні союзна прокуратура робить спроби з'ясувати справу на основі Закону. Але її представники нашоვნхнулись на потужне хи-

ЗАСНОВАНО
ДЕМОКРАТИЧНИЙ
КОНГРЕС

В Харкові пройшла установча конференція демократичного конгресу. В ній брали участь представники більш як 40 партій і громадсько-політичних рухів Російської Федерації, України, Білорусії, Казахстану, Азербайджану, Вірменії, республік Прибалтики. Вони обговорили два основних питання: про заснування демократичного конгресу і створення співдружності суверенних держав.

У заяві заснованого тут демократичного конгресу він проголошується коаліцією незалежних партій і рухів соціал-демократичної, ліберальної та загальнодемократичної орієнтації. Організації, які входять до нього, ставлять перед собою мету проведення спільних політичних акцій, взаємодії в розв'язанні спільних актуальних завдань, формування громадської думки з метою захисту демократії, громадянського миру, протидії розпалюванню міжнародної ворожнечі.

У більшості промов звучала гостра критика на адресу ЦК КПРС, союзного уряду.

Кор. Укрінформ.

...І Я СКАЖУ, ХТО ТИ

Нотатки неупередженого

— Ваш паспорт! — попросила співробітниця ошадкаси, куди я зайшов, аби зняти з книжки сто три карбованці на одну термінову покупку.

Здивувавшись, я простягнув у віконецко свій серпастий-молоткастий і був просто приголомшений, коли побачив, як вона акуратно занотовує шойно видану мені суму з мого документа разом з датою і підписом.

— Таке рішення союзного уряду, — гордо пояснила мені касирка. — Тепер, скільки б ошадників у нас не було, більше п'ятисот карбованців на місяць не одержите!

І зовсім палоса мені: як усе ж так універсальна річ наш паспорт. Це жай там, за кордоном, стверджують, що при нагоді цілком досить посвідчення водія, чи, приміром, страхового поліса. Ми ж на багатолітньому досвіді переконалися — мало! Ну, скажіть, хіба з якогось там посвідчення можна щось дізнатися про людину? Звичайно ж, ні! А у нас один погляд на відповідну сторінку в паспорті — і король, як то кажуть, голий: усе, мов на

долоні: одружений, стільки-то дітлахів, і навіть як їх звант відомо. А далі — де прописаний, чи служив у армії, чи відбував строк — геть усе, аж до резус-фактора. Недаремно в народі кажуть: покажи мені свій паспорт, і я скажу, хто ти.

А відтепер знатимемо ще більше. Так би мовити, розширилися обрії гласності. Все ж так, яке мудре рішення прийняв союзний уряд! Правильно вчинили! Хай кожен знає, скільки грошей знято з ошадницької за місяць. Гласність — єдиний шлях для запобігання різним там зловживанням. Начувайся невірні чоловіки! Не вийде тепер мати окремі книжки для дружини і коханки! Никі від пильного ока жінки, а також громадськості не вдасться приховати ані щеляга ваших заощаджень! Та й дружина від чоловіка нічого не приховає — бо ж геть усе у паспорті відображено.

Та особисто я сприймаю це лише як початок. І переконаний: мало зазначати,

скільки цього місяця зняв з ошадницької. Слід занотовувати у паспорті й те, на що ці гроші витратили! Уявіть собі, як зручно. У наш час тотального дефіциту — записувати у паспорті кожну покупку. Подумайте тільки, яку кругленьку суму можна одразу заеконотити на друкуванні купонів, талонів та різних там карток споживача? Зіркнув продавець до вашого паспорта і одразу знає: належну вам пару шарпеток ви у цьому календарному році вже придбали. А другу? Дзуськи!

Пропонований варіант відкриває й інші перспективи. Наприклад, у графі, де зазначено прописку, можна буде з точністю до стільця визначити, чим умебльована ваша оселя. Стіл записаний? Сервант є? Канала — теж? Отже до меблевого магазину в найближчі кілька років й не потякнися!

Зручно? Безперечно. Для продавців, покупців, кадровиків, співробітників каріого розшуку, словом — для всіх. А отже треба не спиня-

Експрес-коментар

ІНЦИДЕНТ БІЛЯ
НЕПАРАДНИХ ДВЕРЕЙ

ДНІ ПЕТРОІ. Нещодавно крайова рада Руху влаштувала мітинг з нагоди річниці проголошення УНР. Не обійдено й останні події у Прибалтіці. До резолюції внесено пропозицію: звернутися до Верховної Ради України, аби вона, спільно з парламентами інших республік, обговорила непослідовне ставлення Центру до республіканських суверенітетів. Пролунала також пропозиція не лише висловити обурення діями військово-промислового комплексу та армії, а й зажадати відставки Президента Р. Голова нової ради Руху І. Шули, котрий вів мітинг, спробував поставити на голосування обидві пропозиції порізно. Але близько трьохсот чоловік, які зібралися на майдані, наполягли на цілості «пункту». Плакатом нагадали: Президент, мовляв, обіцяв служити передусім народowi, а не

полковникам та генералам. Особисто мені вперше довелося спостерігати таку неприязнь до Горбачова з боку «срядових людей», а не «апаратників».

Того ж дня прес-центр обкому Компартії поширив таку інформацію: напередодні вночі невідомі підпалили службові (непарадні) двері обкому КПУ та міськвиконкому. Погасили вчасно, ні великої шкоди, ані збитків не завдали. Кримінальну справу порушено. Я зважився провести невелике опитування знайомих і незнайомих: що вони думають з приводу інциденту. Домінували відповіді — ким би це не було вчинено, вчинено провокаційно-нависно. Щоб потім, з позицій будь-якої партії, вправдати силові методи.

Микола НЕЧИПОРЕНКО,
власний кореспондент
«Голосу України».

ГЕТЬ ХМАРОЧОСИ

Групу проєктувальників, архітекторів, будівельників з Сум удостоєно звання лауреата премії Ради Міністрів СРСР за 1990 рік. Високою відзнакою оцінено їх вклад у розробку генерального плану розвитку міста до 2005 року.

— Особливість плану полягає в тому, — сказав головний архітектор Сум Ю. Кобиляков, — що реконструкція й будівництво в обласному центрі здійснюються з урахуванням збереження історичного центру, а також чіткого поділу території на зони — промислову, житлову, ландшафтну. Вперше в містобудівній практиці головним критерієм доцільності зведення об'єктів визначено економічне витрачання енергоресурсів.

Про неухильне дотримання в Сумах виробленої концепції свідчить й таний недавній факт. Виником миської Ради не дозволила зводити в районі вулиці Жовтневої два висотних будинки.

Віталій МАКСЮТЕНКО,
власний кореспондент
«Голосу України».
Суми.

УБИ

Зрозумівши дане албі, ні причетних до дей йому вжжуть, Степан пті ва-банк заложників з з ним в одні завши їх, прматум: вогнеі боезаласи до та можливість покінчити тері ізолятора в с двох. Інакше, переконливості скроні одногогостро заточє.

Так, йому тнся. Адже не цінував. Особливо не коли перед ним бір: жтття лю Першою й стала старе ниця К. Гітила Степа — приятель мінишка. Й машині винося, заспішила як повернула ла: Велес ш пожитках. Кр трималася ба знайшов оті редодні зналі.

Об'єкт

ХТО НА
ВЧИВ

У інспектога Миколи двоє вихованіний Том наввити всяких і тнпів, що і пррував, затримкрадача машсім недавно. Альма спецна пошукахків.

На фото: міліції Мико КАНТ з вих Фото М. ПАС Рівне.

Потрапив нещодавно на очі поштовий лист від матері. І сколихнув душу...

Тама вже, видно, довга матері наших — ченати. Вихоує вона тебе, ночами не спить, а ти, тільки-но зіп'явся на ноги, думаєш, куди б його поділі з дому чнурнути. Отан і я іолись після дев'ятого нласу подався, з рідної оселі, від своєї матері, батька. В незнайоме місто, до чужих людей, у казенний гуртожиток.

Мати, правда, не забороняла, але й не дуже раділа моєму рішення. Говорила: «Можже, вдома залишишся, а після армії — видно буде, що його робити». Ні, не послушався, хотів бути капітаном.

Якось, пам'ятаю, не витримав, кинув зовсім навчання на першому курсі в столичному річшовому училищі (хоча його директор і умовляв мене цього не робити) і неслодівано з'явився на порозі батьківської оселі. Плав на старе дерев'яне, ще саморобне дідаєське ліжко, і довго навзрід плакав. Тихесенько підсіла матір і своїми шорсткими, немов та чорне, все зоране борознами

ЗАПІЗНІЛЕ ОСВІДЧЕННЯ

Ностальгія

весняне поле, долинами гладила мене по голові. Та недовго побув тоді вдома, закінчив десятирічний ілас і знову подався до міста.

Вчився, працював, одружився, отримав квартиру, діти почали ходити до школи. Часом було нелегко — міське життя для сільчанина незвичне. Зрідна навідувався в село, знав: мати ченє. Тільки тепер розумію, як вона чекала.

Нема вже батька, не стало й матері. І так нестерпно хочеться знову додому, в рідне село Карломи Козелецького району на Чернігівщині, до порожньої хати, куди, вирушивши у світ широким, таї нечасто (злочинно нечасто) навідувався.

Олека ВАЩЕНКО,
фотокореспондент республіканської дитячої газети «Зірка», депутат Київради. Фото автора.

Дороже мої діти
Важко я Вам нікак
не знають горя
жод завжди
Смійте і радість
написують Вашу
хатку і міцного Вам здоров'я
Ваша мати

Нотатки неупередженого

Пропонований варіант відкриває й інші перспективи. Наприклад, у графі, де зазначається проміну, можна буде з точністю стільця визначити, чим усебоявша ваша оселя. Стіла записаний? Сервант **с** Канапа — тек? Отже до меблевого магазину в наближчі кілька років й не потягаєш!

Зручно? Безперечно. Для продавців, покупців, кадрів, співробітників каріо-го розшуку, словом — для всіх. А отже треба не спляти

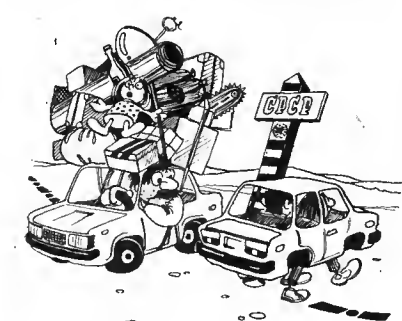
Тимофій ПРОКОПЕНКО.
Мал. Юрія ГОЛОВЧЕНКА.

(Закінчення на 7-й стор.

30 січня 1991 року. № 21

«Незважаючи на англоамериканський президентський ультиматум (США), що війну краще починати «раніше, ніж пізніше», Пентагону все ще потрібний час, щоб повністю підготуватися до воєнних дій. Підготовка військ та танкових дивізій все ще перекидається до Саудівської Аравії. Вони займуть боєві рубежі не раніше кінця поточного місяця».

Телекомпанія СІ-бі-ес [США].

ABC-Truppe aus der CSFR

БУДНІ ВІЙНИ

Stealth Bomber F-117A

Воян суворі, ці будні. Палають нафтоко-
шища, рвуться бомби, а світ із жахом чекає,
чи здійснить президент Іраку саюю погрозу
застосувати проти багатонаціональних сил
зброю масового знищення. Авіація союзників,
головною ударною силою якої є бомбардува-
льщики — «невидимки» «Стелс» (на знімку ді-

Івана Степановича К. знав давно. Зовсім не згадується його дзвіку з пропозицією зустрітись. Волів, прекрасний знавець автомобілів, як значну частку життя присвячує їх удосконаленню, а решту — «впровадженню» новадів. Частенько їм дається, коли на допомогу приходять преса. Отже — він був сувітлюю комо предмета нашої бесіди. І — понови-
вся.

Даний знайомий новітню новітню по ішче. А почав із двох ірханах: нещадно розголотоси його новітню (і новітню білітню нещадно у дурні), і назвати «впровадження» новітню (і новітню білітню нещадно у дурні), і назвати «впровадження» новітню (і новітню білітню нещадно у дурні).

Що ж це (розголотоси, його задолоси задолоси уяги,

— Приятель загитував мо-
го сина на «комєрційну тур-
поїздку» до Югославії. Я не
заперечував. Бо бачив, як
важко нині одягнутися моло-
дим. А їх у моїй хаті — син
з невісткою, донька з зятем
та троє їхніх дітей. Дав зго-
ду і на використання наших
сім'яних «Жигулів».

Хлопці викопали всі впа-
диші до паспортів, накупили
різних «сувенирів» на про-
даж — від бензопили «Друж-
ба» до дитячих іграшок, на-
ладивши машину у далеку
подорож. А потім заметуш-

вом, як я став «туристом мимоволі», зрозуміло.

У дорозі поступово заспокоювався. Пригадав розповіді батька, який визволяв Югославію від фашистів. Про сердечність тамтешніх людей і їх приязне ставлення до Радянської Армії. Про те, що мова у них майже як наша. Спутник мій, снігів приятель Семен, все повторював, що треба тримати нос

воруч), робить усе, щоб знищити заводи по виробництву цієї зброї та її сховища. Проте багатовнаціональні сили готуються й до найгіршого, тому відпрацьовують техніку дій у захисному спорядженні (на знімку праворуч).

Фото з журналу «Шпигель» (ФРН).

від втоми, чя тому, що бачив, як сердечно з нами прощався земляк у формі. Відтан ми опинилися в Румунії, де страж кордону був суворіші. Попорлавшись у наших речах, забрали пляшку горілки, кілька пацон сигарет і дитячу іграшку. Пояснили: «сувенірі» і дозволили їхати далі.

Тисяча «румунських» кілометрів запам'яталася хіба що кепськими дорогами та дітлахами у драгті, які, ледь зупинялася машина, кидали-

Нарешті — румуно-югославський КПП у селі Джамболя. Тут також валка легковозок з радянськими номерами. Але більшість стоїть на узбіччі. Потинялися, порозпитували. З'ясувалося, люди перечікують «незговірливу» зміну югославської

Сміх крізь сльози

З ІМПОРТНИМ ОБЛИЗНЕМ

лися у пошуках валюти. Бо без неї — ні придбати так звану «снню карту» — страховий поліс, без якого автомобіліст не вправі пересуватися шляхами жодної цивілізованої країни, ні в'їхати у Югославію (потрібен обмінний мінімум у «справжніх» грошах). Зрештою валюту знайшли — позичили у якогось ляхваря більше тисячі німецьких марок, з умовою повернення боргу з 15-процентною надбавкою. Візе б двинути запускати. Та гроші скарбувати недуга. Служ

на місто Кікінда, де діє своєрідний міжнародний ярмарок (це — поблизу кордонів Румунії та Угорщини).

Іхали ми Україною та Молдавією і добулися до контрольно-пропускного пункту поблизу села Леушени. Зупинилися кілометрів за п'ять до КПП — у киці червоні легковиків та автобусів. Посувалася вона вкрай повільно. Бували люди (з тих, що вже перетинали тут рубіж) зазевали на нас, що «тягтисся до шлагбауму доведеться до би чотирьох». Схоже, не збрехали: за півдня ми проїхали не більше 300 метрів.

мтинців. А що, є «зговірли-
ва»? Воді лише плечима
стєнали. Врешті-решт піді-
хали на огляд. Довговолосі
мтинці-югослав оглянув ван-
таж. «Зинову базар?!» — ска-
зав бридливо. — Не можна
Надто багато краму». І —
ірапка. Придialiся до тих
котрі на узбіччі. Виочі вда-
ли мороз.

Увечері третього дня (знову невіддалого на митинці) «завітав» до нас румунський рекетир. Постукав у віконце «Жигулів» ручкою довгошвайки. «Давай цігар, або міло, або рибу» (риби консерви). Во зроблює «п-ш-ш-ш!». — промовисто показав, як прохромлювати ме нам скати. Віддупилися шматком мила.

Вранці четвертого дня знову під'їхали на КПП. Живі знайомий патлатий митинг застряв нас зверхньою пошлюшкою: «Видете? То платити мого за товар. Тоді про мене й забули». І він, як і завжди, свинала величезку дірку у нашому валютному капіталі! «До того ж — додав, — мені це подобається вийти «свня карт». Викиньте П! А нову купити у мене. Інакше не продете». Чину застрахову поліс заломив, я потім доводився, утрючі винину Га, змерзати, доки він не погодився. І в'їхали до Югославії. Притично без грошей, з мінімумом палного у баку.

Що було далі? У містечку Кікінді нвм трохи поталанило. Шукаючи притулку

надби́ли хату, господар якої словенець дід Павел, людяно поставив до нас: відігрі́в підгоду́вав і був парадником. У роки війни йому випало воювати пліч-о-пліч з «рус наками». «Може, я з отцем твоїм», — погодився, вислухавши про його батька.

[illegible]

...ни. Були останки де-
фіциту у Югославії, там са-
мо як і у нас, дрібні застас-
тини для «Ладів», підраху-
вали виручку і були приго-
товлені. Кожен міг прийти
і забрати своє грошей ви-
стачало лише для того, що
вдома повернути валюту,
борг з процентами, на бе-
зплату. Коли вийшли на
м'яст по... пацієн «кувачів»
по кока-колі у симпатичні
власницьких громадян. Про-
купувало деннісіньку ко-
шту, але вийшло з кишені
як залучували домашні, і
могло бути й мови. От по-
схвилюючи обсяги, ми й по-
спросували, чи не можна
їх вжити у аргументації
застереження Павла Степа-
новича потенційним «тури-
стами» ними, коли щин на-
мари широкі, вимало у ви-
сокому агорі, і вимало у ви-
сокому, по-перше, чимало до-
бра нагороджено у компі-
ювання громадян, котрі ма-
лильні гроші ліхотили
видавали їм у товарів, коли
їх не були у шашар, коли
нах. По-друге, чимало ми-
нот, чимало самостійно ви-
дя, що за морем теж на-
пачі пошука. Тоді як засте-
реження щодо вартості пере-
возу вже створало. А школа

Едуард ДУБОВИК.
Херсон.

ЯК ЦЕ БУВАЄ

Читаю: самотня жінка з блакитними очима бажас познаноїтисся.

Мені, слава Богу, знайоми-тисся вже пізно.

Боксери зором, з-під газет, крадькома, позираю на дружини. Ми з нею прокили вже двадцять п'ять років. Знайомилися — без оголо-щення в газеті. Як ото воно так виходить, що саме вона, а не інша, і сама того дня, і са-ме не тому місці? Діти пита-ють: тату, як воно було? Хіба я знаю! Без газети — це точ-но. Двадцять п'ять років то-му — теж точно. Усе інше — гвиндця. Як тоді, так і тепер. Ось старші доньки, дідусь, збирається заміж. Хто він — я не знаю. А хочеться! Можє, дати оголошення до газети: новля, трохи самотній батько (не старість ми всі трохи са-мотні) бажас познаноїтисся...

Але ж він — не приде. Навіть якщо з збершу, що не маю ком би й мавляньних шкід-ливих звичок і вищу освіту.

Що ж, я також свого часу — не прийшов. Можливо, зробив правиль-но. В уськїм разі — не ка-юсь.

Хоч і досі не знаю — як це вишло, без оголошення і по-передження. Можливо, щєста завжди приходить саме так...

Михайло САЧКО.
Фотот автора.

Дозвольте не погодитись

ПЕРЕКУВАТИ МЕЧІ. АЛЕ ЯК? Зворотний бік конверсії

Зворотний бік конверсії

ДЕХТО
СТВЕРДЖУЄ, ЩО
БАГАТОРАЗОВЕ
ЗРОСТАННЯ
ВИПУСКУ
ЦИВІЛЬНОЇ
ПРОДУКЦІЇ
НА ОБОРОННИХ
ЗАВОДАХ
ПЕРЕКРИВАЄ
ВСІ
ПЕРЕВИТРАТИ,
ВИКЛИКАЇ
НЕЮ. ЦЕ ВЕЛИКА
ПОМИЛКА

Що потрібно, на що «оборона» працювала на споживчий ринок? Потрібно отримувати гроші (наприклад, продаючи сукні), зберігати кадровий потенціал, що можливо лише на своїй території, зберігати потенціал нового розвитку підприємства.

Комісія невідкладно судилася з керівниками, щоб вилучити гроші, щоб не використовувати фінансування. Скороочення (а не повне припинення) війни, скорочення витрат на військову тематику, вивільнення тисяч елітарних спеціалістів, звільнення тисяч солдатів.

Відомо — виробництво озброєння розвивається на основі досягнових планів, які складаються на основі планів зрубівних дерев. За кілька років до виходу з воріт війни планувалося, що будуть вкладуватися величезні кошти в розробку виробничих ліній, конструкторських дивізіонів. На сотнях заводів під випуск нового озброєння в одиничних есекадермах, тисячах тисяч унікальних вузькоспеціалізованих верстатів й агрегатів найвищої точнос-

Ще п'ять років тому «Піднесені» був на рівні середньої зарплати плати селян, продаючи платимі за майдану ретину. Сьогодні за цим показником ми на одному з останніх місць. І, як наслідок, за два останніх років підприємство зазнало падіння кількості робітників наймичого класу.

Така технологія справи. Як ось укладання гідроізоляції на найвищому ярусі, позначений з новим етапом розробки. Це раз-таки з полієтилену. Для чого ж, хто працює в обороні? Чому ж не вирішувати проблеми. Укладення швидко, економічно, зменшення продукції витрати на розробку й вироб-

Коли «верхи» не думають, у «низів» спрацює інстинкт самозбереження. Саме цим обставиною можна пояснити банкрутство підприємств, які ліквідувалися за часів незалежності України. Підприємство не зі своєї вини виявляється на межі банкрутства.

Дякує засобам масової інформації, перебуваючи в Україні, за те, що вони виступають виховатцями, втомлювачами, що багаторазове зростання випуску цинкових продуктів, товарів народного вжитку, особливо в умовах воєнних заходів перекладає на підприємств, які не мають ні грошей, ні персоналу, англіканів. Це велика помилка. Інтересів виграє тільки одне: розкрадання, скажімо, один мільярда карбованців, як ніби не означає, що на одне підприємство в один мільярд карбованців.

Що йому далося за солонку. Він і захопився... Хто ж викине у цей чужий історії? Директор заперечує, що він не має ніяких легкових рішень про конверсію?

Ясно й те, що, коли найбільш ефективні методи підприємств оборонних галузей не будуть відшколовані, деяких з них чинитимуться, деяких з них будуть додаткові ваги існування соціальної напруги.

Товарк народного споживання можуть наситити ринок і мати економічний ефект збалансованості, який буде зберігатися і після закінчення 15 масовий випуск у сотнях тисяч і мільярдах копійок, а не тільки налагодили цей випуск, як, що виробництва військового продукції не припиняться, а навпаки, а лише значно зменшуватимуться?

Визнаємо для прикладу, що ми не маємо нічого проти

виробничі потреби, що, скажімо, танків не можна було бачити на вулицях, а загра не було б потрібним на військовій території. До перемоги всесвітнього революційного світового виступу було далеко. Отож, потрібні були збреші і голубині гонимі, до речі, виробництво тракторів чи бульдозерів на змочу не організувати! І доповнити виробництво комплексування, виробіток ілюзій, конструктивних бюрократизмів, не правдою, а на не повну силу.

Аналогічна ситуація створюється і в нашому об'єднанні. Скорочення обсягу випуску айзюкових продуктів і ліквідацію своїх підприємств утримання виробничих потужностей, які існують лише в одній країні, не знає ніякого виходу з цього проблем і не допомагає нам. У постанові Ради Міністрів СРСР передбачаються

заходи соціальної захищеності трудящих оборонних галузей у процесі конаерсії. Однак цей важливий документ не підкріплено конкретними рішеннями щодо джерел фінансування.

Чи є вихід з чергової кризи?
Гезуїзмом, є. Польове вино
у місто, дві частини підпри-
ємств оборонного комплексу
повністю припиняє випуск
айсикової продукції. При-
чому всі унікальні верстати
і спецнапілення передаються
на завод, які продовжують
лишатися суто оборонними.
Конверсія і в підприємств
ствараються спеціальні
лінійно-аерокосмічним про-
дуктуванням і перекладити
на масовий вилуск та
варів для народу. Така ін-
тенсифікація і структурні
перетворення основних фон-
дів усеорієднані до вироб-
ництва і експлуатації
жуків, що вирішує
саме проблем
скачанню вище.

Можна й потрібно, констатує суціль підприємства, не змінювати по суті звичку констатувати, що в Україні немає інженерів, фахівців, які могли б працювати на користь держави, а не на користь інтересів універсальних, хоча на них можна послухати як і в інтересах оборони, так і в інтересах народного господарства. Як зазначив, «якщо ми не ставимося до цієї ситуації як до такої, що є частиною навколишнього середовища. Наразі, на жаль, ми не можемо вийти з цієї ситуації». Буряк вважає, що в Україні є люди, які можуть працювати в інтересах держави, але їм не дають змоги це робити. «Якщо ми не вийдемо з цієї ситуації, то ми не зможемо конкурувати на міжнародному ринку», — зазначає Буряк. Він вважає, що в Україні є люди, які можуть працювати в інтересах держави, але їм не дають змоги це робити. «Якщо ми не вийдемо з цієї ситуації, то ми не зможемо конкурувати на міжнародному ринку», — зазначає Буряк.

Китайцям, наприклад, вигідно брати із замовлення запуск супутника в дватри рази дешевше, ніж беру американці. Словом, розумієш, більшість республіканців «за» розвиток бізнесу, оскільки вони, однак, і по сьогодні не вважалися бюрократією, який ні має посилення. Вітчизняна космонавтика ще й досі орієнтована на політичні потреби. Але це потрібно було розумівати з оглядом — якщо ж акадємію ми в цію індустрію «астрономічній» гроші Академік-ракетник Василь Павлович Мішин інтересу «Сонячного» інтер'єру фактично в 1987 році в СРСР на космонавтику було витрачено 30 мільярдів доларів — більше, ніж у репрті країні світу, разом узятих. Ця річ величезна, та де ж як

Сьогодні наша фірма
має вийти на світовий
ринок а космічною технікою
нас є що запропонувати
англомовному покупцю.
Нам би руки розв'язати.
А що діло — ракетобуду-
ванням випускати обладнан-
ня для розривання мін, та-
й як за довісочку техдоку-
ментацію! Але ж випускати
Хіба мільярди потенці-
ялі завади? Бєсидлува-
рої, можна анкористовау-
ти існуючі потужності
наш політ іноземного гро-
шаднина чи апаєнення на
біту зарубіжного косміч-
апарата за допомогою рад-
ської ракети дасть валюту
ануричку не тільки для

пуску, обладнання для мило-
варних заводів, поза стіна-
ми «оборонки», але й для
будівництва таких.

[illegible]

Найважливішим серед пунктів Звізку про конверсію має бути визначення цін й рентабельності оборотної продукції відповідно до умов, які змінилися внаслідок переорієнтації виробництва. Конаерсіяні витрати «оборонники» повернуть на родині сторицею.

Зрозуміло, розроблення Закону, втім паже національні програми конерсервації займатимуть компетенції, повністю підконтрольні академічній науці. А це треба буде аніжати між обороною і промисловістю, розв'язати економічних, соціальних проблем. Серйозні питання тут буде бути щодо про створення державної системи запобігання природним катастрофам, ліквідації їх наслідків. Навіть Закон має аністи ані обов'язків і в питанні ліквідації наслідків аварій, аварій: Союзної «оборонної» не потрібні, а республікам — це не потрібні. Аніж нагальна потреба об'єднати «оборонні» та «соціальні» програми, аніж інтерес багатьох війська людей.

На ділі ж багато які республіканські парламенти виступили за свій державний суверенітет. Дедалі наполегливіше звучить заклик до республіканської замкнутості...

Оборонна промисловість
це надбання всього Союзу
перетворення в ній, таке ва-
ке II переадресування на анпу-
ційної продукції, по-
ко статі турботою
Союзу. інакше економічні
соціальні наслідки мо-
жуть виявитися непередбачу-
ваними.

Відколи ми вже говоримо про Консерсія, та ще жинаємо рази війсьсько-промислову комісія (ВПК) при Раді Міністрів СРСР не збирає директорів оборонних підприємств для обговорення різних проблем. Тим часом країні НАТО сьогодні Брюсселі обговорюють питання конверсії на оборонних підприємствах СРСР... Консерсія принесе свої плоди, але тільки в тому випадку, якщо проведуться реформи, якщо науково обґрунтовано, науково обґрунтовано.

Леонід КУЧМА
народний депутат УРСР
генеральний директор ви-
робничого об'єднання
«Південний машинобу-
дівний завод».
Дніпропетроаськ.

Сучасний «механізований» конвейер.

Фото Богданв
ПРИИМАКА.

Володимир
ОЛЕФІРЕНКО.

...А застра їх чекає дорога. Виснажлива, гірка. Вони на мить зупинилися перед фотографом. В очах галичан XIX століття — зажура і туга: що чекає їх на чужині?

І НОДІ здається, що українці, які мешкають на теренах СРСР, знаходяться від нас далі, ніж, скажімо, українці Бразилії чи Канади. До того мало про них знаємо й отримуємо від них інформації.

Сьогодні, відроджуючись, Україна мала б допомогти їм у відновленні культурно-мистецького середовища, допомагати самоусвідомленню себе як українців. Та поки що це лише побажання. А реальне життя таке, що в багатомільйонному українському вирі інших республік СРСР створено лише кілька суспільно-культурних товариств, які охоплюють кілька десятків тисяч українців. Та й те, що маємо, тільки завдяки оновлюючому струменю Товариства української мови імені Т. Г. Шевченка, яке вперше звернулося до всіх українців в Україні й поза її межами суціль із закликком об'єднуватися...

Однак, громадська організація — це громадська орга-

ПОЗ

нізація. Тут і вузька струна, інакше це була б справді до товариства «Слово» сьогодні зусилися товариств ужити, та в час, щоб було поставлено ховної Ради України, буде захищати не сама Україна.

А між тим турні товариства досягли вже. Скажімо, в Україні на Далекому Сході українське рило пересувало владштує свято, а в Латвії виступали маювані органи. Діти українським штатом змогу навчати.

ІНТЕРВ'Ю

Австралійська казка про нас

І чужого не цурайтесь

«10 років тому над землею ходив важкий туман. Земля билася у муках, а на землі стояли цілі моря людської крові. Тоді королем був могутній велетень-депот...»

Ця казка буде про нас, через 10 років я її дала б написати. Назву так: «Австралійська казка»...

Микола Хвильовий.

ПРИ ВХОДІ до нового федерального парламенту в Канберрі — «наземний розпис» — велетенська фантастична картина чи мозаїчне панно, чи малюнок на асфальті (не знаю, як це можна назвати цей витвір), зітканий з тисяч квадратиків, ромбиків, ліній, чудернацьких зигзагів. І кожна з деталей щось означає, символізує, знаменує. А в єдиному обрамленні вони нагадують таємничу криптограму, яку досі ніхто не розшифрував до кінця. Цей унікальний автограф подарував парламентарям художник-абориген — один із останніх правдивих могокан континенту.

Я не вмію читати малюнків аборигенів. Як і мільйони сучасних австралійців. І не тільки тому, що за древніми законами ці сакральні малюнки були доступні лише окремим особам, посвяченим у таїн життя племені. До того ж у кожній общині була своя, закріплена віками традиція художнього вираження, своєрідна знакова система.

«Все, що рухається, вбивати, все, що росте, — вживати з корінням», — такий намір і гаслами втілювали англійські першовідкривачі на незайманій землі. Земля справді «билася у муках», і на ній «стояли цілі моря людської крові». Точилася «чорна міжнародна» війна.

Я не знаю, що символізує це мистецтво творіння на площі перед парламентом. Можливо, застереження? Можливо, віру в розум? Мені розповідали, як перед ринштунгами будови настирливо мітнували аборигени, благаючи цивілізованих білих людей не зводити тут замків, не оскверняти святих місць їхніх предків, не накласти біди на свої державні голови. До прощів, звичайно ж, ніхто не прислухався. І те, що сталося, нині сприймається як мистика: у приміщенні парламенту виявлено високий рівень радіації, небезпечний для здоров'я, а унікальні гобелени, що прикрашають державний дім, тепер неможливо врятувати від ненаситних комах, які з'явилися тут невідомо звідки.

Не знаю, легенди це чи істина, принаймні п'ятий континент повинен бути таким чутливим. Як і припізнлим каяттям — на «державному рівні», — яке на вернуло білу Австралію до спокою своїх гріхів перед корінним населенням — «або».

Перед приїздом українців до Австралії, в 1947 році, корінних жителів тут лишилося менше 47 тисяч. Вони не вважалися повноправними громадянами країни. В Новому Південному Уельсі їм заборонялося не тільки жити у великих містах, а й наблизитися до них за п'ять кілометрів. Дітей тим часом учили в школі: «Чорного не зробиш білим. Якщо навіть спробуєш, вийде поганим, хитрим і підступним чорник».

«Усе найкраще — аборигенам», — така суть сучас-

ної державної політики. Проте «поїзд рушив»: природне середовище існування «або» зруйноване, а закони, принесені сюди цивілізацією, зробили з них потенційних самовбивць. Бродяг, діабетиків, хворих на алкоголь.

Нині в Австралії, в цій «країні емігрантів», знайшли прихисток вихідці з 120 країн світу.

— І у вас немає Карабаху? Православні не повстають проти католиків? Росіяни не підтримують з українцями ніяких контактів, але й не ворогують? — щиро дивувалась я. Відповідь проста. Розквіт етнічних культур на австралійському континенті припав на часи, коли при владі стояли ліберали, які й зацікавилися мультикультуралізмом. А нині керівництво правлячої партії оголосило політику мультикультуралізму державною. Велетенський Вавилон живе за реальним принципом: люди всіх національностей повинні мати рівні права і можливості самоутвердження й розвитку. 30-ма мовами друкуються австралійські газети, 60-ма — транслюються радіопередачі. На міських вулицях поруч з італійською піцерією — український народний дім, де частують варениками, по сусідству з російським ресторанчиком «Распутін» торгують гострим індійським карі.

Пригадую, як, виступаючи перед громадою «Донецька», Дмитро Павличко виголосив: «Розігнати б нас усіх по австраліях та америках, тоді й ми згадали б чіх батьків чий ми діти». Щоб збагнути цю думку, очевидно, треба хоч раз у житті побу-

вати в американському чи австралійському оточенні. Свого часу, коли постала проблема «заселити материк або загинути», теж були наміри англосаксонити новопривбутих емігрантів. Але «ми хотіли жити для України, а не вмерти», — мов змовившись, повторювали наші земляки, — ми мали можливість вмерти на Соловках, і для цього зовсім не обов'язково їхати в Сідней чи Брізбен». Спроби асиміляції навпаки викликали організований спротив — етнічні групи активно почали гуртуватися в громади.

— Приблизившись у 1949 році на цей далекий континент, ми усвідомили, що не маємо права розчинитися в англомовному середовищі, — розповідають Ярослав і Надія Михайлишини. — Відразу по приїзді до Мельбурну в одній родині раптово загинули батьки, лишивши двоє дітей сиротами. Громада поспішно збирала кошти, щоб збудувати сирітський дім. Звичайно, турботу про цих дітей могла б узяти на себе австралійська держава. Але це означало: дві особи для українського відродження будуть втрачені назавжди.

Неприкаяні душі українського народу, схоже, не можуть позбутися силового поля батьківщини і повертаються в своє лоно сторінками з нечитаних нами книг, незбагненими нам кривульками з дитячих зошитів.

«Лише із знанням української мови ми зможемо вдержати духовний зв'язок з нашим народом на Батьківщині, бо з мовою міцно зв'язана культура, історія, традиція нашого народу, наше національне самозбереження», — написали вчителі школи імені Лесі Українки

в передньому слові до журналу «Слово школяра».

Кілька думок з дитячих творів другого покоління українців, які вирости в Австралії.

«Через Пласт, родину і українську школу я пізнаю українську культуру, літературу, історію і це робить мене цікавішою людиною. Чи ви не були б горді з такої спадщини?» Катруся Раднайл.

«В Австралії українцям легко жити тому, що тут ми маємо українську школу, до якої ходимо, наші філії, читаємо наші книжки, маємо нашу рідну українську церкву...» Оріска Кордупель.

Звичайно, політика мультикультуралізму, яка прийшла сюди з Канади, далека від ідеалу. Півтора року українська громадськість Аделаїди воювала з університетською радою за офіційне визнання української мови, бо на ту пору жодної емігрантської мови, крім романсько-германських та класичних ніби й не існувало. Нарешті, в 1977 році у Південній Австралії українська мова здобула визнання матурального іспиту (іспиту, який при закінченні середньої освіти прирівнюється до вузівських вступних екзаменів).

УСПІХ українців привів розвиток інших емігрантських груп. Вони теж здобули право вчитися в школі, студувати в університеті, вести радіопередачі рідною мовою.

Українська еміграція в Австралії порівняно невелика — за різними підрахунками дещо більше 30 тисяч — досі була ізолювана від батьківщини подвійно. Наприклад, коли італійці започаткували своє радіомовлення, видавничу справу, університетську науку, чимало коштів у

їх національне вклала Італія. І вітчизникам не чекати добродійців. Хіба що — від міністерства (три тисячі доларів ська громада Аделаїди була від австралійців на відкриття національної школи — на організації студії).

— Набагато популярнізувати українські гастролюючі артисти з Росії, продавалися тілкомовна література, здибувалися, дентка аделаїдської ваторії Дженні І да людина англо походження, за українського народи — розповідала Ростик. — Мій одним з організаторів приєднання рова. Уявіть собі зібрати кошти праці письменників сідвав на велосипед жав українські повідаючи їм про феномен Зерова. в основному, дивовірою, підозрі, міючи, чого чол, хоче, бо малі освіти або були.

Катерина КИДРАС

30 січня 1991 року. № 70

ЭКСТРАСЕНСИ – СЕРЕД НАС?

[illegible]

— Дуже просто. У них ік-
шній колір білополя.

— ...Перепрошую, але як не кожій може бачити біополе людини, тим більше — розрізнити його колір. (Знаю, що ка ваших лекцій були люди, які стверджували, ніби бачать ваше біополе, маювали його контури і називали колір). Та, даруйте, я не повсім вірю в те, що ви володіючи суттєвістю (гіпнозом), не впливали на їхню увагу.

— Так, я дійсно володію методами гіпкозу, але не застосовую їх під час лекцій.

— Гарззд. То як же всетак розвiзкит? Адже кнiк велнчезка кiлькiсть лудей, зневiрнвшнсь у так звакiй «офiцiйкiй» меднцкi, шукає порятунку бозна в кого, завдаючкi лiкoлн непправкoї шкoдкi свoєму здoрoв'ю i здoрoв'ю свoїх лiтeй.

— Розрізняти нас можна не тільки за кольором біополля. Чи зустрічались вам люди. Поряд з якими ви відчували тепло, сама присутність їх заспокоювала вас, допомагала зрозуміти себе? Так ото і є екстрасекси, тобто і ви, і вони то не знали Щоправда, ко кожний з таких

людей може лікувати, бо ж у перекладі з латини «екстра-сенс» — то надчутливий, а не лікар. Є і «холодні» екстрасенси, тобто люди, котрі мають дуже сильне біополе, але за вдачею ці люди не такі вже й хороші.

— Ви сказали, що не кожний екстрасекс може лікувати. Але ж зараз існують школи екстрасенсів, які саме цього і навчають, і не тільки навчають, а й викладають свідомства. Взагалі, дехто з ваших колег стверджує, ніби

кожна людина може стати

екстраксом, — Ні не можна. Можна і треба навчити людей законам біоенергетики, це допоможе їм зміцнити своє здоров'я і навіть зарадити близьким, але — не стати екстраксом. Екстраксами не стають, ними народжуються. Збилювання — це і дар, і обов'язок. Цього не можна кабути, хоч удосконалити можна. До речі, і він могод б це зробити, бо маєте скільки полів потрібного колюору. Щоправда, у вас можуть виникнути труднощі з відгукною, бо блакитної дівчини бракує, але то, як кажуть, «справа техні-

— Отакої! Дуже цікаво, та повернімося до біополя.

— Спрингфіт-Тарозуміт біполю може днше особистість, яка має ще більшу складність алаского світліа, ніж та, корій ставлять діагнози. Фізичні біологічні датчики не можуть доіти протилежних структур, а спрингфіт-Тарозуміт-Лікше той фрагмент біполю, котрий їм недоступний. Короче кажучи, дімерею поля має бути простішим або рівнозначним за складністю датчику.

— Це — датчик. А що станеться, якщо поле екстра-сенсор простіше за поле пацієнта?

— Диагноз буде поставлено неточно. Такий екстраєнс може успішно працювати з простими компонентами поліпакієнта, відновлюючи кровообіг у ліжцях, тазових органах, лікуючи печінку, серце, шлунок. А серйозно, як на серце, так і мозок справляються з негативним впливом, вистригують у регуляцію серцебиття, тиску крові. Ще небезпечнішим є вплив такого екстраєнса на штовтудну залозу. Легені, не кажучи вже про літмоскоп.

— А як тоді бути з сеансами телебачення? Можуть вони лікувати?

— Будь-який лікарський засіб, а відтак і енергоапіювання по телебаченню, має свою схему застосування. Інакше він з ліків перетво-

— Наскільки я зрозуміла це стосується не тільки те дебачення. Зрештою, сеанси вже не транслюються. А як бути тим, хто йде на індивідуальну консультацію — ви так і не відповідні на це запитання.

— Якщо ви готові сприймати енергію, яку добровільно віддає цілитель, спочатку обов'язково треба взискачити тип самого цілителя. Якщо він випромінює тепло, спокій, можна починати сприймати. Тоді можна вже почати передавати енергію.

Та якщо ви маєте справу а «темною» особистістю, якщо «темна» спробує вас звести на рівень, нарівні з нею, тоді не впадайте в паніку, краще подумати віддалити себе від контакту з нею. І в будь-якому разі контакт треба починати з прикриття своїх центрів: купити, якщо це можливо, спеціальну спеціальну теплішу, можна йти в спеціальну, до поперуку, грудей, верхньої ділянки спини, політиці. У разі, коли в якому-небудь з цих центрів відчув неприємний тиск або подразнення, спробуйте відвернути увагу зображення і енергії, ніби хочете проміняти, всіма іншими центрами. Верхні центри забезпечують за рахунок власної спільної енергії. Це унеможливіть вас від травм під час контакту з будь-яким екстрасенсом.

Наша розмова з Сергієм Добровим тривала понад три години. Продовження її ви зможете прочитати на наступних сторінках «Дивослу».

Катерина ВОРОНЕНКО.

ЗОЛОТЕ ПРАВИЛО

Діагнози «С1» з давніх часів відомі на Сході під назвою «естіві-кумбика». За зрівнянням індійців воно здатне вивести з людського організму навіть отруту зовнішньої природи, продукти харчування, воду напоїв і речовини, що не поступаються токсичністю змійній отруті, тому виношуючи легенди про його здатність вилікувати навіть найстрашніші хвороби, індійці з давніх часів і видихи по п'ять разів. Через тижень він має відчуття поліпшення самопочуття, бадоб'єсть.

Метод: глибоко видихнути повітря через ніс. Щільно прикласти кінчики язика до нирок верхніх передніх зубів. Видихнути повітря повільно, імітуючи схвалення змії «сс-сс». Зупинити буч (вдихнути) на 10 секунд.

Ефект: ви відчуєте свіжість у всьому тілі, поліпшиться нервова, спадє напруженість нервової системи. Винопивши впрямі сприяє зміцненню імунної системи, зниженню температури тіла в разі захворювання дихальних органів, поліпшенню стану носооглотки, щитовидної залози.

К. В.: Сергій Добров стверджує, що це впривва також здат-
на вивести з організму злишню дозу алкоголю.

ЗАГАДКОВА ВОДА

МИНУЛО два роки, як працює лабораторія біоенергетики, створена при комерційному центрі «Берегиня» Дитячого фонду імені Леліани. Керує лабораторією кандидат геолого-мінералогічних наук Зоя Граччишкіна.

Насамперед, з допомогою методу біологічної тут визначають, чи є хворіє людина. Так, наприклад, нині при лабораторії обстежують та лікують велика група дітей з районів, що найбільш постраждали внаслідок аварії на Чорнобильській АЕС.

Для визначення діagnoзу біоенергетики користуються дратяною Г-подібною рамкою, яку підносять до пацієнта. На перший погляд здається, що ця якась містико, хоча цілитель-біоенергетик Людмила Зяи-

щевині повсякчас все дуже просто. Рамив зробить певну кількість обертів, і ми вже знаємо, на що хворіє людина, вни ми обстежимо. Вся ця інформація міститься у біоенергетичному полі людини. Лікуємо ми теж нетрадиційними методами. Наприклад, шматочком дерева, камінцем, звичайною серпичкою, хвощем, зрештою, навіть

Лабораторія може зробити біолокаційну зйомку місцевості, чи доцільно там будувати той чи інший об'єкт або приміщення. Біолокація — це спе-

ливо знати молодяттям, які вступають у шлюб, про те, чи сумісні їхні біополі. Давмо і твої консультації. Ми давно говоримо про сумісність біополів хворого і, скажімо, хірурга. Адже найкращих результатів можна досягти лише тоді, коли поле півсвіста і лінійна повністю підходять одне до одного.

Звичайно, маленький біоенергетичний лабораторія, яка навіть не має свого постійного приміщення, не падає від усіх хвороб.

— Проте в багатьох випадках ми можемо допомогти і хворим дітям, і дорослим, вступити дуже важливе рення діагностики. Крім того, ми можемо звести і усунути причини різних захворювань.

Та, що люди можуть лінуватися звичайною годую, викиляти неабияке здивування. Здавалось б, що це нового можна дізнатися про значимісину воду? Виявляється, ми знаємо про неї напроуд мало.

Відомо, приміром, що вода має пам'ять. Не ній, як на магнітній плівці, можна записати певну інформацію.

Зов Гречиснинова дійшла обгрунтованого висновку, що вода досить потужне енергетичне джерело. Але вода як живий організм змінюється навіть кілька разів на добу. Тож

ватися нею згідно з новими дослідницькими гіпотезами треба гнучко, враховуючи «внутрішній стан» та «настрій» цього доміжця ще не вичищеного енергетичного джерела.

Цінавою була у нас розмова і з біоенергетиком Оксаною Лебедєвою.

— Я вважаю, що від будь-якої хвороби є свої ліки, і найголовіші серед них — це стан душі людини. Снаємо, артеріальний тиск у хворого підвищений. А потім хворий прочитає молитву і тиск повернеться... до норми.

— Я не можу пояснити самий механізм впливу молитви, але ми маємо приклади коли

Звичайно, зараз люди особливо вірять у різні чудеса зцілення. І хворим, несчасним людям байдуже, насильник евотеритетний той чи інший мед. Головне — позбутися недуги. Навіть, якщо це камін, шматок дерева або звичайне вола... Будь-який метод має право на існування, якщо він

Василь ДІБРОВА.

ФОТО
Олегенко-ИЗМЕНОВА

ВІРТИ ЧИ НЕ
ВІРИТИ, БУВАЄ
НЕ БУВАЄ,
ЛІКАР —
ШАРЛАТАН?
КОЖЕН
З ПРИВОДУ
ПОТОЯБІЧНОГО
СВІТУ ЧИ.
НЕВНУЧЕНИХ
МОЖЛИВОСТЕЙ
ЛЮДСЬКОГО
ОРГАНІЗМУ МАЄ
ВЛАСНУ ДУМКУ.
ЯКА З НИХ
ПРАВИЛЬНА?

ГП, нескінченних застудах, сколіоз або ж діатезі, астмі чи неврозах. Обумовлена ще у період внутріутробного розвитку знижена опірність організму шкідливим впливам зовнішнього середовища обеззброє людину перед різким мін хворобами цивілізації.

Молодята:

Світова статистика свідчить, що кількість дітей, які народилися з різним ступенем фізіологічного незрілості, наближається до 90 відсотків. Це означає, що абсолютно здоровим народжується лише одна дитина з десяти. Нехай у перші дні свого життя малюта й тишає докляканих батьків, своєму вродливому вигляду фізіологічне незрілість може дати взаки різні. Вона, як завжди,

при цьому очислюючи їх від бруду, залишаючи тільки чисті, здорові частини. Частини, залежати від способу життя батьків при вагітності і у попередній період. Якщо чоловік, який живе ста- тись батьком, п'є, палить, під- дає гіпнозу, не загартовує, нервовий, немічний, то від нього народиться дитина з майбутньому у нього на- родиться кілька і хвороблива ді- тина. Якщо подружжя хоче, щоб дитина була повноцін- ною людиною, воно повинне задовго до її зачаття ретель- но очистити свій організм від сні- жки, алкоголю і нікотину.

Планування сім'ї — це не тільки турбота про побутові вигоди і житлоощаджу, а насамперед забезпечення максимально сприятливого генотипу.

Фотоколлаж
для САЧКА.

**«ЛЮДИ
НЕ ВМИРАЮТЬ.
ВОИИ ВБИВАЮТЬ
САМІ СЕБЕ».**

СЕНЕКА,
авньоримський
філософ.

Все про їжу та проблеми зайвої ваги

НЕЧНПОРУК,
«Рух за здоро-
в'я», завідую-
чий реабілітації Рес-
публіканського фіз-
культурного центру.

руге: наша
жирне. Там,
а жиріє на
віс, то ми в
Тдаємо 132

2

руге: наша
жирне. Там,
а жиріє на
віс, то ми в
Тдаємо 132

- захворювання нирок, появи каменів у жовчаних протоках;
- збільшення кількості

Мвл.
Юлія ГОЛОВЧЕНКА

НИНІШНІЙ сезон принісєть прихильникам баскетболу України різноманітні преміальні хвилі. Жіноча команда «Динамо» (Київ) вперше в чемпіонаті Радянського Союзу вийшла в фінал.

Баскетболісток на динаміському стадіоні я застав за не зовсім значимим заняттям. Вони захопились граю. А м'яч-футбол просто неба.

— Часто так черугєть заняття в залі й на повітрі? — запитав головного тренера Володимира РИЖОВА, елегантного, стрункого молодого чоловіка, схожого на голлівудського кінозірку.

— Так, два тренування під дахом, одне на вулиці. Точніше, на стадіоні. Важко, це допомагає скинути втому, зняти психологічні навантаження.

Тут зробимо відступ. Кілька сілє про мого співрозмовника. Володимир Рижов — майстер спорту, протягом дванадцяти років виступав у складі київського «Будельнічкі», була капітаном колективу, здобувши 1 бронзовий призер чемпіоната СРСР, чемпіон Спартакіади народів Радянського Союзу.

Але одного дня він розпочався в клубом. Що ж було далі?

— Після цього ще сезон зіграв у тбіліському «Динамо», потім в київському «Будельнічкі».

Цей колектив саме виступав у розіграній Кубку Кораца. Хотілося показати себе і нагородити підписати контракт із якимсь зарубіжним клубом. Але не потрапили. Повернувшись додому, працював у дитячій школі київського «Будельнічкі». Щоправда, особисті тренування не припинив, бо не полиша надії кудись поїхати. Навіть вів переговори про мого працевлаштування в Федерацию баскетболу ФРН, Але...

— Цікаво, а як же «полетіла» зустріла свого «принца»? Кому належить честь, щоб саме ви очолювали жіночий динаміський клуб баскетболісток, на той час аутсайдерів чемпіонату країни?

— Подія ця сталася 28 грудня позавчир. Мене викликали до Держкомспорту УРСР і запропонували попрацювати на дванадцять років. Вони дали лише день. Я ж знову на дах. І після цього лав збуду. Втім, перед цим запитав лише про одне: «Чи буде головним тренером?». Найбільше ж хотілося якоюсь незалежності. У свої 36 років хотіла мати свою команду, не реалізувати себе, з'ясувати — чи моя це справа...

— І не страшило було? Адже динамістки знаходилися над прірвою. Одне невдачне крок... І згоріли б до першої ліги. Та я узяв, довідівшись стверджують, що з

ЯК «ДИНАМІШКА» «ПРИНЦА» ЗУСТРАЧАЄ

жіночий колектив працювати — не мє...

— Стрипши, ще я як. Для мене жіночий баскетбол радіше був п'ятикласною п'ятимом. Який відерго, до нього ставився скептично.

Утім значно важче було б узяти команду, що перебувала на першому місці. Адже тоді говорили б, що жовна, Рижов прийшов на головне місце. Мене більше влаштувало естремальна ситуація. А команди, як такої, тоді зовсім не було. Під час першого знайомства на тренування прийшло лише п'ять спортсменок, решта розбігалася.

Щодо останньої частини запитання, то будь-який тренер, попрацювавши два роки в жіночій команді, може важити себе людською витримкою і здатною працювати до задоволення. Праця ж із представницями прекрасної статі — річ дуже тонка і delicate. Тут те обмежились самою зарплатою, спортивною формою та інвентарем. Сіла працювати, що тоді відомо — чиясь дружина, мила, господарка в домі, або дівчина, яку хтось кохав. І вона м'яч про життя не пускала. Оце асе слід пам'ятати завжди.

— З чого починали втілення задуманого?

— Спробувати встановити контакт з командою через роботу, прагнув зацікавити кою двічі. І вони аинувалися. Требувалися заохочення і лисю. Паралельно хотів повернути всіх, хто втік з команди. Стівуєнню, сказав, знайшов «Дінамо» з Києва почало новий — янісний рух уперед...

— Чи сподівалися, що вже в наступному сезоні претендуватимете на призове місце, станете лідером всеозначного чемпіонату?

— Скажіть, що так, зачистити ніякий неспокій. Ну, поперше, тоді не знав можливості команди. Адже працював з кою дуже мало. Робив помалу і з замінами під час поїздок. Працював, аю у п'ятих. А завдання було одне — залишитися у лінійній ліній. Потім вийшли в ліній. І лише виліку м'язового нарешті вквала нагода надолужити прогалине. Організували кілька тренувальних зборів. Один з них був суто ознайомчим. Тоді з'ясував багато для себе. А головне зрозумів, що м'яч дача — відмінні гравці. Я їм завжди кажу, що Кубком Ронкетті погана команда не завоювала б чийсь європейський приз динаміки виграли кілька років тому. Мої заклятих працювати нахвилю, творчо і на совість одержали підтримку. І то вже була, аласе, велика перемога швидкоколективу. Ми знайшли спільну мову, почали долати один одинок.

Баскетбол

— Чи маєте улюбленця у команді? — Улюбленців — ні. Але є граці, з якими, скажімо, значно менше проблем, ніж з рештою. Приміром, Марина Тихаченко — професіонал найвищого рівня. Це і добросердечно відраховує кожне тренування. Їй до пари ще кілька дівчат, які тренуються з великим багатством і від баскетболу мають велику насолоду. До таких віднесу Орехову, Ніжкову, Гуренчу. На жаль, є й протилежності.

— Як ризи власного характеру вам не подобаються?

— Не можу сказати, що я людина зовсім неуклюжа. Щоправда, іноколи бувають надто емоційні: спершу зороблю, а вже потім пожукаю...

Монологічний зовнішній редакційний спорт руйнується буквально на очах. Відмовили виступити в чемпіонаті країни окремі команди і спортсменки Грузії, Латвії, Литви, Естонії. Тенденція до подальшого розвою очинили. Як же вони? Зовсім в баскетболі (аромізу), і чолічому, і жіночому). То, можливо, є сенс провадити свої національні турніри?

— Який я був керівником радянського баскетболу, то не шкочував бк ні часу, ні зорові й для досягнення єдиності. Потім бч в результаті, умовляв, доводив. Роз'єднання нікому користі одати не принесе. Саме спорт бч послужить прикладом інтеграції і в політиці, і в економіці, і в інших галузях. Керівники радянського баскетболу не повинні цінити престижні поїздки за океан, і навіть не збирати країни, а клуби, ситуація вдома. Слід віддати все заради нормативу баскетболу і лише тоді, коли до керма баскетбольного лай-

На знімку: головний тренер баскетболісток київського «Динамо» Володимир РИЖОВ, ас пояснення Світлани ОРЕХОВИЙ; одні з лідерів команди — Олена ВЕРГУМ; гравці динамістки столиці України.

Фото Миколи БОЧНА.

нера стануть ширю зацікавлені люди, справа координіно поліпшиться. Пони такого, на жаль, не спостерігається. Під боротьба за біла...

Необхідно також підняти баскетбол на Україні, провадити й національний чемпіонат на високому рівні. З усього раз, прагнути до цього. І, засте, перші кроки вже зроблено. Відіграючи турніри Спартакіади України, Скелитки спершу заперечували користь таких змагань. Але жінки стривували їхні твердження. Велика користь й від того, що відрозжемо українську лігу. Маю на увазі велику групу наших команд, які виступають у другому радянському дивізіоні. Це саме те чисте джерело, з якого живитиметься український баскетбол.

Якщо й надалі в країні наша гра розвиватиметься за нинішніми сценаріями, то, гадаю, через кілька років буде у нас національний чемпіонат неординарний — цікавий, захоплюючий. А коли й аніхд за кордон матимемо, то це завжди казка.

— Нарешті, останнє запитання: то наша мета чужі поїздки?

— Кілька команд — нині просуваються до мети призначено з однієюкою швидкістю. Але ми ще не зазнали жодної поразки. А її я чекаю з неабиякою боязкістю. Поразка буде неординарною, ніхути тут не дивитися, бо передо мє 14 трох чемпіонів. Інша річ, як ми отримаємо від першої невдачі? Оцей момент найважчий. А нині надіями дивитися й носки трохи починають дертати. Тому мє задання за користь чужі перед нещучу у Леїніграді проти місцевих «Електросилів» переконатися підпінати, що вони хоч і хороші гравці, але жовна, все ж прислухатися й до терського слова. Інші мені потанувати це зробити, то, гадаю, в місті на Неві дамо справжній білє суніонізм.

З Рижовим ми розмовляли мінусові п'ятнадцять, а в неділю його дівчата в Ленінграді такий переламі тріаку «Белет-росля» — 91:83. Київське «Динамо» продовжує лідрувати в чемпіонаті Радянського Союзу. Без поразок.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ,
спеціальний кореспондент
«Голосу України».

НАД НОМЕРОМ
ПРАЦЮВАЛИ:

Відповідальний
секретар
Віталій Судак.

Чергові редактори
Анатолій Микол,
Марина Дятлова.

Автор макету,
зміни секретар
Євген Українець.

Випускний —
Олександр Бондаренко.

Оформлення —
Володимир Кисельов.

Коректори:
Лєся Ошчипенко,
Євгенія Оратівська,
Олена Чоповська,
Галина Кібіак.

Варшавський:
Тетяна Балюк,
Алла Буднікова,
Марія Солодков,
Олена Баченко,
Анатолій Артемюк,
Сергій Свіжченко.

Літосвітські —
Тетяна Мухомі,
Наталія Познань.

Оформлення
Лєніна комбінат
друку видавництва
«Радянська Україна»,
252847, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.
Індекс 60935.

Тираж 165.650.

Переводити ціну
на рік 19 руб. 60 коп.
Зам. 03150201.